

Prelegeri despre Cortul întâlnirii (10) - Samuel Ridout

Perdeaua de la intrare și perdeaua de despărțire

Versete călăuzitoare: Exodul 36.35-38

Exodul 36.35-38: Și a făcut perdeaua din material albastru și purpură și stacojiu și în subțire răsucit: a făcut-o lucrare artistică, cu heruvimi. Și i-a făcut patru stâlpi de salcâm și i-a îmbrăcat cu aur; cârligele lor erau de aur; și a turnat pentru ele patru postamente de argint. Și a făcut o perdea pentru intrarea cortului, din material albastru și purpură și stacojiu și în subțire răsucit, lucrare de broderie. Și a făcut cei cinci stâlpi ai ei cu cârligele lor; și le-a îmbrăcat cu aur capetele și vergelele lor de legătură; și cele cinci postamente ale lor erau de aramă.

Urmând ordinea în care a fost construit Cortul întâlnirii, ajungem acum la perdeaua despărțitoare și la perdeaua de la intrarea în cort și la stâlpii pe care erau atârinate aceste perdele.

Perdeaua interioară împărțea Cortul întâlnirii în două încăperi: Locul Sfânt și Locul Preasfânt (Exodul 26.33). Sfânta Sfintelor (Locul Preasfânt) era deosebit de sfântă pentru că în ea se afla chivotul cu capacul ispășirii, pe care se arăta gloria lui Dumnezeu și unde El s-a întâlnit cu Moise (Exodul 25.22). Prin urmare, perdeaua care atârna în fața celui mai sfânt loc din întreaga lume avea o semnificație deosebită. Era făcută din aceleași materiale ca și cele zece covoare colorate ale cortului: albastru, purpuriu, stacojiu, în subțire răsucit, cu heruvimi. Cu toate acestea, dintr-un anumit motiv, purpura albastră este menționată prima aici în locul inului subțire răsucit. Acest lucru ar putea indica faptul că heruvimii pentru covoarele Cortului întâlnirii au fost brodați pe un fond de în subțire alb, în timp ce heruvimii de pe perdeaua de despărțire au fost brodați pe un fond de purpură albastră. Culorile rămase au fost apoi folosite pentru designul heruvimilor.

Existau patru stâlpi din lemn de salcâm acoperit cu aur, fiecare dintre ei fiind așezat pe un postament de argint. Aveau cârlige de aur, de care era atârnată perdeaua¹. Se pare că perdeaua era atârnată direct sub copcile de aur (Exodul 26.6), care uneau cele două câmpuri de covoare (Exodul 26.33). Acest lucru arată o strânsă legătură între perdea și copcile despre care am vorbit în cea de-a patra prelegere.

Culorile perdelei de despărțire - Domnul așa cum a fost revelat aici, pe pământ

Întrucât am vorbit deja în detaliu despre materiale în capitolele anterioare, vom reaminti aici doar pe scurt punctele principale:

- *Albastrul* este culoarea cerului și vorbește despre caracterul ceresc al Domnului nostru: „Cel dintâi om este din pământ, făcut din țărână; al doilea om, din cer” (1 Corinteni 15.47). Chiar și în starea dinainte de căderea în păcat, locuința omului era pământul – el nu cunoștea nimic altceva. După căderea în păcat, verdictul asupra omului în îndepărtarea

¹ Cuvântul pentru perdea este *poreketh*, a cărui rădăcină înseamnă „a separa”. Găsim mai multe pasaje din Scriptură care arată această utilizare caracteristică a cuvântului perdea: „Perdeaua să vă facă o despărțire între Locul Sfânt și Sfânta Sfintelor” (Exodul 26.33); „înăuntrul perdelei” (Exodul 26.33); „în afara perdelei” (Exodul 26.35); „înaintea perdelei” (Exodul 40.26). Din aceste pasaje și din alte pasaje putem vedea că perdeaua forma Sfânta Sfintelor, o zonă separată și ascunsă pentru Chivot. De aceea, perdeaua era numită și acoperământ pentru chivot (vezi și Numeri 4.5). De altfel, stâlpii și postamentele făceau parte din perdea, de unde și expresia „postamentele perdelei” (Exodul 38.27).

Perdeaua de la intrare și perdeaua de despărțire

sa morală de Dumnezeu a fost: „Țărână ești și în țărână te vei întoarce!” (Geneza 3.19). În contrast cu aceasta, Domnul nostru aparține cerului din veșnicie: El era întotdeauna și în mod desăvârșit în armonie cu natura cerului. Faptul că S-a coborât din cer confirmă faptul că aparține în mod absolut aceluși loc. Deși S-a născut pe acest pământ ca Om desăvârșit, umanitatea Sa a purtat întotdeauna amprenta naturii și destinului Său ceresc. Acest albastru, care vorbește despre caracterul ceresc al Domnului nostru Isus, ne este arătat în Evanghelia după Ioan.

- *Purpuriul* este culoarea împăraților și vorbește despre Domnul Isus ca fiind Împăratul lui Israel. El era adevăratul Fiul al lui David, care urma să stea pe tronul său. El era Mesia, Împăratul uns cu „untdelemnul sfânt” (Psalmul 89.20), Duhul Sfânt. Astfel, El era destinat tronului - pentru gloria lui Dumnezeu și binecuvântarea poporului Său. Ei au pus titlul Său împărătesc ca inscripție pe crucea pe care L-au răstignit: „Și era scris: Isus din Nazaret, Împăratul iudeilor” (Ioan 19.19). „Nu avem împărat decât pe Cezarul” (Ioan 19.15), au strigat iudeii. De atunci, ei s-au simțit ca și cum ar fi călcați în picioare sub călcâiul împăratului. Caracterul prefigurată de purpură îl găsim în Evanghelia după Matei, Evanghelia Împărăției.
- *Stacojiul* vorbește despre o glorie mai mare decât purpura: o glorie care se extinde asupra întregii lumi, când toate națiunile pământului vor fi supuse Celui care este Împăratul împăraților și Domnul domnilor (Apocalipsa 19.16). Dar culoarea roșie a stacojiului ne amintește, de asemenea, că această glorie, care se întinde în toată lumea, a fost câștigată cu prețul sângelui Său prețios. Orice glorie și binecuvântare, de care va avea parte lumea, va fi recunoscută ca fiind rodul lucrării Sale de răscumpărare. Găsim caracterul stacojiului în Evanghelia după Marcu.
- *Albul* inului subțire răsucit vorbește despre curăția desăvârșită a „Omului Hristos Isus” (1 Timotei 2.5), despre lipsa de păcat în toată viața Sa, în gândurile Sale și în voința Sa. Ochiul lui Dumnezeu, care este lumină, putea să se odihnească asupra Celui sfânt și să găsească fiecare trăsătură a ființei Sale sfinte și desăvârșite în Fiul Omului, care umbla în smerenie. Evanghelia după Luca evidențiază în mod minunat acest lucru.

Aceste patru culori au fost împletite în țesătura de artă și vorbesc despre caracterul cvadruplu al sfântului nostru Domn, așa cum ne este revelat în cele patru Evanghelii. Acolo, Duhul Sfânt le împletește în mod artistic unele cu altele, ca să spunem așa. Există un pasaj din Scriptură care înlătură orice îndoială cu privire la semnificația perdelei cu culorile ei: „Având deci, fraților, îndrăzneală să intrăm în locurile sfinte prin sângele lui Isus, pe calea cea nouă și vie pe care a deschis-o pentru noi prin *perdea, care este carnea Lui*” (Evrei 10.19,20). Acest pasaj arată fără echivoc ce este perdeaua: perdeaua este carnea Lui - Hristosul întrupat, așa cum este El revelat aici pe pământ în carne.

Cei patru stâlpi ai perdelei - Adunarea susține adevărul despre Domnul

Această perdea era atârnată de cârligele de aur ale celor patru stâlpi din lemn de salcâm, acoperiți cu aur și care stăteau pe postamente de argint. Am analizat deja semnificația acestor materiale diferite: aurul vorbește despre gloria divină și natura divină și, prin urmare, despre divinitatea Domnului nostru. Pe de altă parte, lemnul de salcâm vorbește despre umanitatea Sa unică, iar postamentele de argint vorbesc despre răscumpărare. Faptul că acești patru stâlpi stăteau pe

Perdeaua de la intrare și perdeaua de despărțire

postamente de argint ne arată că ei (la fel ca și scândurile) vorbesc despre oamenii răscumparați, care sunt acum văzuți ca fiind în Hristos.²

Dar cum poate fi prezentat poporul lui Dumnezeu ca fiind, într-un anumit sens, cel care Îl susține pe Hristos în Casa Sa? Nu poate fi decât harul desăvârșit, care îi pune în poziția unui asemenea privilegiu de nedescris și de neimaginat. Dar atunci când privim Casa lui Dumnezeu în starea sa finală, locuința veșnică, nu promite Domnul nostru: „Pe învingător îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului Meu și nu va mai ieși afară nicidecum” (Apocalipsa 3.12)? Și ce altceva va fi ocupația cerească și veșnică a celor răscumparați decât să „țină sus” desăvârșirile Domnului și Mântuitorului lor în laudă și închinare?

Cortul întâlnirii, totuși, este în mod clar locuința lui Dumnezeu în *pustiie*. La fel cum Cortul întâlnirii este asociat cu separarea (prin pelerinaj), cu mărturia și responsabilitatea, credinciosul este văzut în legătură cu Persoana Domnului, așa cum am văzut deja în legătură cu scândurile: „Ca să știi cum trebuie să se poarte cineva în casa lui Dumnezeu, care este Adunarea Dumnezeului celui viu, stâlp și temelie a adevărului. Și cu adevărat, mare este taina evlaviei: «Dumnezeu S-a arătat în carne, a fost îndreptățit în Duh, a fost văzut de îngeri, a fost predicat între națiuni, a fost crezut în lume, a fost primit sus în glorie»” (1 Timotei 3.15,16). În acest pasaj minunat găsim două mari adevăruri, pe care le putem numi caseta de bijuterii și bijuteria (bijuteria fiind în caseta de bijuterii). În această epistolă despre ordinea în Adunare, apostolul îi arată lui Timotei cum să se comporte în Casa lui Dumnezeu. După cum am văzut deja, scândurile formează Casa lui Dumnezeu. Sunt credincioșii care se sprijină pe răscumpărarea făcută de Hristos și sunt desăvârșiți în El. Ei sunt „zidiți împreună, pentru a fi o locuință a lui Dumnezeu în Duh” (Efeseni 2.22). Aceasta este „Adunarea Dumnezeului celui viu”. Găsim un gând asemănător cu privire la Casa lui Dumnezeu în 1 Petru: „De El, apropiindu-vă, ca de o piatră vie, lepădată, în adevăr, de oameni, dar aleasă, prețioasă înaintea lui Dumnezeu, și voi înșivă, ca niște pietre vii, sunteți zidiți o casă spirituală, o preoție sfântă, ca să aduceți jertfe spirituale bine primite lui Dumnezeu prin Isus Hristos” (1 Petru 2.4,5). Deși acest pasaj se referă în primul rând la Templu, ideea este similară: există o Piatră vie ca temelie. Pe această Piatră sunt construite pietre vii, pentru a forma o casă vie pentru Dumnezeul cel viu. Nimic altceva în afară de viață nu poate corespunde Dumnezeului viu. De aceea, cei care Îi aparțin cu adevărat sunt născuți din nou. Ei au o viață care este din Dumnezeu: viața veșnică, care nu trece niciodată. Aceasta este, așadar, caracteristica Adunării Dumnezeului celui viu.

Dar următoarea expresie din 1 Timotei 3.15 este remarcabilă: „stâlp și temelie a adevărului”. Adunarea este lăsată în lume pentru a susține adevărul lui Dumnezeu, pentru a-i da expresie. După învierea Sa, Domnul le garantează mai întâi ucenicilor Săi pacea, arătându-le mâinile și coasta Sa (Ioan 20.19,20) - amintirea morții Sale, dovada lucrării Sale ispășitoare. Acesta este postamentul de argint. Apoi El spune: „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi”. Și după ce a spus aceasta, a suflat asupra lor și le-a spus: „Primiți Duh Sfânt! Celor cărora le iertați păcatele, iertate le sunt. Celor cărora le țineți, ținute sunt” (Ioan 20,21-23). Anterior, vorbise despre ei ca despre „frații” Săi și spusese: „Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, și la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru” (Ioan 20.17). Acest lucru ne poate aminti de scândurile

---

² Cuvântul folosit pentru „stâlp” este *ammud* și provine dintr-o rădăcină de cuvânt care înseamnă „a sta în picioare”. Am studiat semnificația acestui cuvânt atunci când ne-am preocupat cu semnificația scândurilor. Așadar, aici este repetată aceeași idee și subliniată în termenul „stâlp”: valoarea Persoanei și a lucrării Domnului nostru Isus este de așa natură încât ai Săi au o „poziție” desăvârșită înaintea lui Dumnezeu - nu numai în ceea ce privește primirea, ci și în ceea ce privește mărturia în Casa lui Dumnezeu.

Perdeaua de la intrare și perdeaua de despărțire

poleite cu aur și de poziția noastră înaintea lui Dumnezeu, în deplina valoare a ceea ce este Hristos.

Vedem cum Domnul îi pune pe ucenici într-o poziție reprezentativă. Faptul că El a suflat în ei pare să fi fost un act anticipator și simbolic în acest sens. A arătat spre darul Duhului Sfânt trimis la Cincizecime. În puterea Duhului Sfânt, ei trebuiau, pe de o parte, să-L înalțe pe Hristos în fața oamenilor prin Evanghelie, iar pe de altă parte, să administreze ordinea Casei lui Dumnezeu prin disciplina Adunării.

Astfel, avem o semnificație simplă, dar scripturală, a faptului că acești stâlpi sunt stâlpii adevărului: ei sunt poporul răscumpărat al Domnului, lăsat aici de El pentru a susține acest adevăr. Cu toate acestea, Domnul Isus mai spune: „Eu sunt ... adevărul” (Ioan 14.6). Adunarea, așa cum am spus mai înainte, este doar caseta de bijuterii care conține bijuteria, dar care ar fi lipsită de valoare fără bijuterie.

Prin urmare, nu trebuie să fim surprinși dacă, chiar în acest pasaj din 1 Timotei 3, găsim închisă bijuteria prețioasă a Persoanei Domnului Isus, „taina evlaviei”. Aici avem adevărata evlavie și secretul desfășurării ei. Evlavia nu este o stare în noi. Ea nu constă deloc în cultivarea propriului ego sau chiar în a ne ocupa de el. Duhul lui Dumnezeu niciodată nu îndreaptă privirea spre noi înșine și asupra progreselor pe care le facem. Taina evlaviei este ceea ce numai evlavia poate produce în cei răscumparați - este Hristos Însuși. Când sufletul este umplut și cucerit de El, Chipul Lui devine vizibilă și „Hristos trăiește în” noi (Galateni 2.20). Sfințenia nu este niciodată asigurată prin credințioasă față de Lege, prin ascetism sau prin respectarea fariseică acordată aspectelor exterioare.

Taina evlaviei

Să analizăm mai îndeaproape această mare taină a evlaviei:

- **„Dumnezeu S-a arătat în carne”³**

Aici găsim cârligele de aur, Dumnezeirea lui Hristos, de care era atârnată perdeaua. De aceasta, de fapt, atârna totul. Dacă este negată Dumnezeirea Sa, perdeaua, această minunată taină, cade la pământ. Dar Dumnezeul nevăzut este acum revelat în acest Om sfânt, ceresc, împărătesc. „Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Fiul, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1.18). În iesle, în brațele lui Simeon, în fuga în Egipt, în Nazaret și pe malul Iordanului - pe tot parcursul vieții era Dumnezeu revelat în carne. Acesta este marele adevăr ținut sus de Adunare. Într-un anumit sens, Adunarea stă sau cade chiar mai mult pe baza acestui adevăr decât pe adevărul justificării prin credință, deși aceste două adevăruri nu pot fi niciodată separate. Este un privilegiu minunat să-L prețuim pe Acela, numai prin care noi suntem susținuți - *et teneo et teneor*: „Așa cum eu îl țin (sus), așa sunt ținut și eu”.

- **„Îndreptățit în Duh”**

Acest lucru s-a întâmplat în mod public la botezul Domnului nostru. Când Ioan Botezătorul a predicat pocăința la Iordan, în pustiul Iudeii (Matei 3), toți cei care se

---

³ Există mai multe traduceri ale Bibliei (precum și Elberfelder, ediția CSV) care traduc în acest punct: „El, Cel care S-a arătat în trup”. Dar acest lucru nu schimbă cu nimic adevărul pe care îl analizăm aici, deoarece Cel care S-a arătat era și este Dumnezeu, așa cum arată clar Scriptura.

temeau de Dumnezeu au venit și au recunoscut adevărul despre ei înșiși prin botez: erau păcătoși care meritau moartea și judecata. Domnul nostru Isus, în har desăvârșit, Își ia locul printre ei. Botezul Său prefigurează marele adevăr al morții Sale substitutive pentru păcătoși. Ioan se sfiște instinctiv să asocieze pe Cel sfânt cu cei care mărturiseau că sunt păcătoși, dar este liniștit de cuvintele Domnului: „Așa se cuvine să împlinim toată dreptatea” (Matei 3.15). Dreptatea lui Dumnezeu nu putea fi menținută în legătură cu un popor vinovat decât prin moartea Garantului său. Iar când Domnul S-a ridicat din mormântul Său simbolic, cerurile s-au deschis și Duhul Sfânt S-a coborât peste El ca un porumbel și „a rămas peste El” (Ioan 1.32). Astfel, El a fost îndreptățit în mod public în Duh.

Și așa a fost întreaga Sa viață de dragoste și ascultare: „Isus din Nazaret, cum L-a uns Dumnezeu cu Duh Sfânt și cu putere; pe El, care umbla din loc în loc făcând bine și vindecând pe toți cei asupriți de diavolul” (Faptele apostolilor 10.38). Mărturia și puterea Duhului Sfânt era în fiecare cuvânt și faptă, pecetluind și justificând tot ceea ce făcea Domnul. Prin urmare, a fost, de asemenea, o teribilă „blasfemie a Duhului” (Matei 12.31) atunci când aceste lucrări evidente ale Duhului au fost atribuite lui satan (Matei 12.24). Prin puterea Duhului, El a fost înviat dintre morți (Romani 8.11).

- **„Văzut de îngeri”**

Cu câtă bucurie îngerii își vor fi exercitat slujba lor în legătură cu întruparea Domnului:

- Zaharia, pentru a anunța nașterea precursorului lui Mesia (Luca 1.11-20).
- Maria a avut onoarea minunată de a fi mama celui care avea să fie numit „Fiul celui Preaînalt” (Luca 1.26-33).
- Și mai târziu, păstorilor de pe câmp, că venise „Hristos Domnul”!
- Și cum apoi o mulțime de oaste cerească a venit să celebreze acest minunat mister (Luca 2.9-14): „Dumnezeu arătat în carne”.
- Mai târziu li se permite să-L slujească după ispitirea Lui în pustiu (Matei 4.11).
- Un înger primește înalta onoare de a-L întări pe Mântuitorul în grădină (Luca 22.43).
- Un înger dă la o parte piatra de pe mormânt (Matei 28.2).
- Doi îngeri au avut onoarea de a se așeza în mormântul gol, pentru a vesti învierea Sa (Luca 24.4).
- Doi îngeri au dat mărturie ucenicilor Săi că El Se va întoarce (Faptele apostolilor 1.10-11).
- Și cu ce ovații trebuie să-L fi primit oștile cerești pe „Împăratul slavei”, atunci când a intrat „pe porțile eternității” (Psalmul 24.7-10).
- Când El va fi reintrodus în lumea locuită, în Împărăția Milenară, ca „Moștenitor de drept al tuturor lucrurilor” (Evrei 1.2), se spune: „Și toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine” (Evrei 1.6).

- **„Predicat între națiuni”**

Puternica Evanghelie a dragostei și a harului divin „cu privire la Fiul său Isus Hristos” (Romani 1.2,3) nu putea rămâne limitată la iudaism. Ea a început în Ierusalim și, sub călăuzirea Duhului Sfânt, vestea cea bună a fost curând dusă în Samaria, Cezareea, Antiohia și „până la marginile pământului” (Faptele apostolilor 1.8). Persecuțiile împotriva creștinilor nu au făcut decât să înflăcăreze această răspândire: „Și ei, plecând,

Perdeaua de la intrare și perdeaua de despărțire

au predicat pretutindeni” (Marcu 16.20). Așadar, chiar și necredința și împotrivirea lui Israel au dus la ducerea Veștii Bune la națiuni.

- **„Crezut în lume”**

Acest lucru ne conduce la rezultatele binecuvântate și mondiale: în cete mari, oamenii sunt aduși la pocăință și primesc cu bucurie smerită iertarea păcatelor prin Cel care a fost răstignit. Când ai Săi au fost atacați de satan - fie că a folosit focul și sabia împotriva turmei lui Hristos, fie că s-a arătat ca un înger de lumină și s-a strecurat pentru a-i distruge: întotdeauna Hristos a stat de partea alor Săi. Necredința și superstiția au zdruncinat temeliile Adunării, dar Evanghelia este și astăzi aceeași ca întotdeauna: „puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea oricui crede” (Romani 1.16). Chiar dacă Domnul este respins de majoritatea oamenilor, tot mai mulți se îndepărtează de El și sfârșitul este aproape - Hristos este și rămâne subiectul credinței și al bucuriei poporului Său. Se crede în El în întreaga lume.

- **„Primit sus în glorie”**

Această ultimă frază aproape că pare un pic ne la locul ei, deoarece cade în afara ordinii cronologice. La urma urmei, Domnul nostru a fost luat în glorie înainte de predicarea Evangheliei printre națiuni și de credința ulterioară în El. Dar fraza urmează o frumoasă ordine *morală*. Gloria Sa încheie totul, căci acolo se termină totul. Propria Sa înălțare și primire în glorie este gajul tuturor triumfurilor harului în rândul poporului Său, în sensul că El „a adus mulți fii la glorie” (Evrei 2.10). Chiar și în această *scenă finală* a tainei Dumnezeirii, cei răscumparați sunt uniți cu El, singurul căruia îi aparține slava. Ca și în cazul „copilului de parte bărbătească” răpit în Apocalipsa 12.5, Îl vedem ca reprezentant al poporului Său. Dar cine poate vesti această glorie în care a intrat Hristos? Nici un ochi omenesc nu a văzut vreodată, nici o inimă nu a înțeles vreodată ceea ce Dumnezeu a dat singurului Său Fiu născut. Cele mai puternice și mai nobile cuvinte, pe care le-ar putea formula buzele omenești, și cele mai nobile și mai înțelepte gânduri de pe pământ nu ar reuși să exprime slava pe care El a avut-o la Tatăl înainte de a fi lumea (Ioan 17.5). În această glorie a intrat acum și ca Om, și, în măsura în care este posibil pentru om, fiecare copil al lui Dumnezeu răscumpărat prin sânge trebuie să aibă parte de ea (Ioan 17.24). Dar gloria Sa personală este unică și va fi întotdeauna și pentru totdeauna așa.

Fiul, când a fost în lume,

Pe Tatăl l-a arătat.

Va fi onorat, și-anume,

Cum a fost planificat.⁴

Iubiți frați și iubite surori, această mare taină a evlaviei trebuie să fie ținută sus de poporul răscumpărat în Casa lui Dumnezeu din pustiu. Cu câtă grijă și zel ar trebui să păstrăm gloriile Celui care este demn de adorare. El le-a încredințat poporului Său de aici. Siguri în El, vrem să-L înălțăm astfel încât toată lumea să vadă frumusețea Sa, caracterul Său ceresc, sfințenia Sa, demnitatea și slava Sa împărătească - pentru ca toți să-L onoreze pe Fiul așa cum Îl onorează pe Tatăl (Ioan 5.23).

---

⁴ Nota redacției: compară cu cântarea nr. 14: „Hark! ten thousand voices crying” de J.N. Darby în *Spiritual Songs*: All the Father’s counsels claiming | Equal honor’s to the Son; | All the Son’s effulgence beaming | Makes the Father’s glory known.

Perdeaua ca perete despărțitor - viața Lui desăvârșită a arătat îndepărtarea omului de Dumnezeu

Așadar, am văzut deja în parte ce indică stâlpii care susțin perdeaua. Acum să analizăm un alt aspect al adevărului despre perdeaua despărțitoare. După cum s-a spus, ea servea la separarea Locului Sfânt de Sfânta Sfintelor, în care se revela prezența lui Dumnezeu. Nimeni nu putea trece prin perdea, cu excepția marelui preot, o dată pe an, și chiar și aceasta „nu fără sânge ... Prin aceasta, Duhul Sfânt arată că drumul spre Locul Preasfânt nu era încă deschis” (Evrei 9.7,8). Perdeaua de separare vorbește astfel despre faptul că accesul la Dumnezeu este blocat. Acest lucru devine evident nu numai prin faptul că perdeaua atârna acolo ca o separare, ci și prin heruvimii brodați pe ea.

Atunci când Dumnezeu i-a trimis pe Adam și Eva afară din Grădina Edenului din cauza păcatului lor, „a pus heruvimii și flacăra sabiei strălucitoare spre răsăritul grădinii Edenului, ca să păzească drumul către pomul vieții” (Geneza 3.24). În aceasta era atât îndurare, cât și judecată. A fost îndurare pentru că, prin ea, omul și-a putut recunoaște slăbiciunea și fragilitatea și putea învăța să-și numere zilele, pentru a dobândi o inimă înțeleaptă (Psalmul 90.12). Aceasta este povara exprimată în „Psalmul vieții”: zilele lui sunt ca o umbră (compară cu Psalmul 144.4), iar noi „ne sfârșim anii ca un gând” (Psalmul 90.9). Cum poate o creatură atât de slabă să nu se întoarcă cu pocăință autentică la Singurul la care poate găsi ajutor și îndurare? Aceasta a fost, cel puțin, intenția evidentă a lui Dumnezeu și acesta este efectul asupra tuturor celor care se pleacă sub sentința nimicniciei asupra omului căzut în păcat: „Satură-ne dimineața de bunătatea Ta, ca să cântăm de veselie și să ne bucurăm toate zilele noastre” (Psalmul 90.14).

Dar îndurarea față de omul căzut în păcat nu ascunde faptul că există și o judecată. „Dreptatea și judecata” sunt temelia tronului lui Dumnezeu (Psalmul 89.14). Acest lucru este indicat de heruvimii, executorii judecării divine, care pe perdeaua de despărțire par să blocheze calea spre prezența lui Dumnezeu, așa cum au făcut heruvimii la intrarea în grădina Edenului. Omul căzut, păcătos, a pierdut orice drept la această prezență sfântă. Heruvimii din Ezechiel par să vorbească despre această distanță judiciară a lui Dumnezeu. Ea este subliniată din nou acolo, când El este pe cale să părăsească Templul și pe poporul lui Israel. În legătură cu tronul lui Dumnezeu, heruvimii vorbesc despre judecata care blochează calea spre prezența Sa.

Dar pentru ca nimeni să nu creadă că exprimăm aici gânduri contradictorii, vrem să ne oprim un moment pentru a lega acest gând referitor la perdea cu ceea ce am învățat anterior despre ea. Perdeaua este Hristos întrupat, despre care cântăm pe bună dreptate:

*La Tine au venit cei nenorociți și bolnavi,
cu bucurie ai căutat pe cei pierduți.⁵*

Cum poate fi, așadar, această perdea despărțitoare bariera spre prezența lui Dumnezeu, când ea vorbește despre Domnul Isus, care nu a refuzat niciodată un suflet nevoiaș? Fără îndoială că avem de-a face aici cu două aspecte ale perdelei, dar care nu sunt atât de îndepărtate pe cât s-ar putea crede. Dumnezeu este infinit de milostiv și plin de compasiune, dincolo de înțelegerea noastră. Cu toate acestea, în prezența Sa sfântă și mistuitoare nimeni nu îndrăznește să intre decât

---

⁵ Nota redacției: compară cu cântarea nr. 212 „Called from above, and heavenly men by birth” de James George Deck (1802–1884)” în *Spiritual Songs: Thou didst attract the wretched and the weak, | Thy joy the wanderers and the lost to seek.*

Perdeaua de la intrare și perdeaua de despărțire

dacă este autorizat de Dumnezeu să o facă. Într-un fel, avem de-a face aici cu un paradox, exemplificat în Persoana Domnului nostru, dar care permite o explicație foarte binecuvântată.

Cât de departe era omul de Dumnezeu a devenit cel mai evident atunci când Dumnezeu a fost aici pe pământ în Persoana Fiului Său preaiubit. Chiar și în ceea ce privește lucrarea Sa de răscumpărare, acest lucru a devenit și mai evident. În Domnul Isus a fost descoperită toată sfințenia, tot adevărul și toată dragostea - dar în jurul Lui era exact opusul: o lume plină de oameni falși și egoiști. Prezența Domnului îl făcea inevitabil pe om să simtă cât de departe era de Dumnezeu. Când Domnul a pricinuit marea captură de pește, primul impuls al lui Petru, complet justificat, a fost să spună: „Doamne, pleacă de la mine, pentru că sunt un om păcătos” (Luca 5.8). Este adevărat că Domnul nostru l-a liniștit și l-a atras la Sine, dar acesta a fost harul pur care a acționat în dragoste. Am putea spune că aceasta era o prefigurare a ruperii perdelei pentru păcatele noastre, astfel încât păcătosul să se poată apropia.

În conversația cu Nicodim, Domnul nostru arată că două lucruri, care nu pot fi niciodată separate, sunt necesare, înainte ca un om să se poată apropia de Dumnezeu: unul este lucrarea *în* el și celălalt este lucrarea făcută *pentru* el. Lucrarea *în* el este nașterea din nou. Înainte ca un om să poată vedea, și cu atât mai puțin să intre în Împărăția lui Dumnezeu, el trebuie să se nască din nou (Ioan 3.3,5). Acolo stătea Domnul în comuniune netulburată cu Tatăl Său, mărturisită prin fiecare faptă a Sa și cuvânt al Său, dar Nicodim nu ridicase niciodată perdeaua dintre El și Dumnezeu cel sfânt. Dar Domnul nostru nu se oprește aici. El oferă întotdeauna revelația deplină a slavei și a dragostei lui Dumnezeu: Fiul Omului trebuie să fie înălțat, „pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3.14,15). Astfel se rupe perdeaua despărțirii și se deschide calea spre prezența lui Dumnezeu.

Dacă nu am lua în considerare ideea mântuirii prin Domnul Isus Hristos și am înțelege cele patru Evanghelii doar ca pe o idee despre ceea ce ni se cere, am simți că învățăturile Domnului Isus și exemplul Său sunt doar o barieră fără speranță între sufletele noastre și Dumnezeu. Pentru că toate acestea ar arăta doar că trăim vieți exact contrare și că suntem nepotriviți pentru prezența lui Dumnezeu. Dar prin Isus Hristos a venit nu numai adevărul, ci și harul (Ioan 1.17), ba chiar amândouă în același timp, într-un mod atât de divin, încât orice suflet nevoiaș a putut recunoaște că El era prietenul și Mântuitorul păcătoșilor. De aceea, dacă învățătura sacră a Predicii de pe Munte arată păcatul nostru, curățirea leprosului de la poalele muntelui arată harul care vine în întâmpinarea păcătoșului (Matei 8.1-3). Iar gloria revelată pe Muntele Transfigurării este urmată de îndurarea față de băiatul posedat de un demon, atunci când Domnul nostru S-a coborât de pe munte (Matei 17.14-18).

Când ne uităm la cerul albastru de deasupra noastră, s-ar putea ca unii dintre noi să ofteze involuntar. El pare atât de departe deasupra noastră, complet în afara razei noastre de acțiune. În același mod simțim când privim caracterul ceresc al Domnului Isus - albastrul perdelei. Simțim îndepărtarea noastră față de El. Pânza noastră de in cea mai albă pare murdară pe lângă zăpada proaspăt căzută. Așadar, atunci când punem pe cei mai buni dintre oameni lângă puritatea desăvârșită a Domnului nostru, ne dăm seama într-adevăr că „toate faptele noastre drepte sunt ca o haină mânjită” (Isaia 64.6).

Pe cine să-l comparăm cu El? Alegeți pe cel mai bun dintre cei care au purtat purpura: David, Solomon, Ezechia sau Iosia. Cât de neînsemnați și de mici ca împărați sunt ei pe lângă Împăratul care nu a purtat niciodată o coroană pe pământ, cu excepția coroanei de spini. Acela, al cărui palat era Muntele Măslinilor sau un loc singuratic, care nu avea nici un loc „unde să-și pună

Perdeaua de la intrare și perdeaua de despărțire

capul” (Luca 9.58), a cărui bogăție consta în slujirea neînsemnată a câtorva femei devotate (Luca 8.3), a cărui suită era o mică trupă de galileeni. El era sărac! Dar totul de *dragul nostru!*

Iar în ceea ce privește stacojiul: deși, cu siguranță, nu era gloria lumii pentru El *atunci*, aceasta i se cuvenea de drept și, într-o zi, va fi într-adevăr a Lui. Dar *atunci* stacojiul vorbea mai degrabă despre moartea Sa, despre drumul Său la cruce. Astfel, perdeaua, care Îl prezintă pe Domnul nostru, în fiecare din culorile sale, explică că, dintre toți oamenii, El a fost singurul care a putut să se apropie de Dumnezeu.

Dar ceea ce a însemnat pentru El aducerea oamenilor la Dumnezeu este ilustrat în mod impresionant în răspunsul Domnului nostru la cererea grecilor: „Vrem să-L vedem pe Isus” (Ioan 12.21). Vechiul Testament prezisese că și păgânii vor veni și se vor pleca înaintea Lui. Aici era o ocazie de a arăta stacojiul, gloria Sa. În schimb, Domnul nostru arată că această glorie trebuie să vină prin cruce: „A venit ceasul ca să fie glorificat Fiul Omului. Adevărat, adevărat vă spun: dacă grăuntele de grâu căzut în pământ nu moare, rămâne singur; dar, dacă moare, aduce mult rod” (Ioan 12.23,24). Într-o desăvârșire incomparabilă, Domnul Isus a rămas solitar și singur în *viața* Sa. Dacă voia să-i aducă pe păcătoși la Dumnezeu, aceasta trebuia să fie posibilă prin moartea Sa, purtând pedeapsa pentru păcat. De aceea, El continuă să spună: „Și Eu, când voi fi înălțat de pe pământ, îi voi atrage pe toți la Mine” (Ioan 12.32). Perdeaua trebuia să fie ruptă - El a trebuit să-și dea *viața* în moarte - pentru ca drumul spre prezența lui Dumnezeu să fie liber și păcătosul pocăit să se poată apropia. Fără cruce, desăvârșirea Domnului Isus l-ar fi ținut pe om departe de Dumnezeu. Astfel, atunci când El Și-a dat duhul, citim: „perdeaua templului s-a rupt în două, de sus până jos” (Matei 27.51). Acum, toată dragostea lui Dumnezeu curge liber și în har abundent către om.

Rezumat

Aceasta este, așadar, perdeaua susținută de cei patru stâlpi: oameni răscumpărați care înalță adevărul prețios, taina Persoanei Fiului lui Dumnezeu dăruit în moarte, a cărui „carne” este sfâșiată, deschizând astfel calea spre prezența lui Dumnezeu - calea spre iertare, sfințenie și cer.

Și ne putem întreba: Pentru ce altceva este Adunarea lui Hristos aici, decât pentru a vesti adevărul despre Persoana și lucrarea Domnului nostru? De aceea, nu poate fi permisă nicio necredincioșie față de Persoana sau lucrarea Sa. Să presupunem că cei care se numesc Adunarea Sa ar învăța că a existat o pată pe albul perdelei. Sau că albastrul nu l-ar caracteriza în mod deosebit - că Domnul nostru era deci ca oricare altul de pe pământ, pământesc. Sau ar învăța că El nu este *Împăratul* împăraților, *Domnul* domnilor. Sau că perdeaua nu a fost ruptă, că El nu a deschis prin moartea Sa calea spre prezența lui Dumnezeu. În acest caz, ea nu mai este „stâlpul și temelie adevărului”. Ea nu ar mai putea fi considerată ca fiind „Casa lui Dumnezeu, Adunarea Dumnezeului celui viu” - indiferent de numele pe care îl poartă sau de pretențiile istorice pe care le poate avea. Un Hristos viu, înviat, formează o Adunare vie, numai El. Orice altceva nu face decât să creeze acea casă mare a creștinătății, cu toate vasele ei spre dezonoare, de care credinciosul trebuie să se purifice (2 Timotei 2.16-21).

Faptul că nu citim nimic despre capete în legătură cu stâlpii este în concordanță cu ideea că cei patru stâlpi pentru perdeaua de despărțire îi indică pe cei răscumpărați, care susțin mărturia lui Hristos. Capetele stâlpilor s-ar putea referi la „încoronarea” sfinților, dar acest lucru este păstrat pentru cer. *Acolo*, cei douăzeci și patru de bătrâni vor fi încoronați (Apocalipsa 4.4). Însă, atâta timp cât picioarele lor sunt încă pe nisipul pustiei, ei se află în acest loc de slăbiciune.

Perdeaua de la intrare și perdeaua de despărțire

*Acolo unde a intrat Hristos
acolo se află pregătită pentru noi
coroana și împărăția.⁶*

Perdeaua de la intrarea cortului și cei cinci stâlpi ai săi - mărturia Domnului despre El Însuși

Ajungem în continuare la perdeaua de la intrarea cortului și la cei cinci stâlpi ai săi. Nu este nevoie să ne oprim asupra acesteia, deoarece am aflat deja semnificația majorității materialelor și ele sunt aceleași cu cele folosite pentru perdeaua de despărțire. Însă, cele două perdele aveau funcții total diferite și, într-un sens, opuse. Perdeaua de despărțire bloca drumul spre prezența lui Dumnezeu, în timp ce perdeaua de la intrare servea la intrarea constantă a preoților în Locul sfânt.

Cei cinci stâlpi erau făcuți din lemn de salcâm, acoperiți cu aur, aveau cârlige de aur, precum și capete și vergele de legătură acoperite cu aur. Însă aceștia se sprijineau pe postamente de *aramă*, și nu de argint. Arama, așa cum vom vedea mai în detaliu când vom examina curtea din față, este un simbol atât al Cuvântului neschimbător al lui Dumnezeu, cât și al judecării neclintite. Din moment ce stâlpii nu se sprijină pe argint, ei nu se referă la credincioși. Numărul de stâlpi, cinci, indică responsabilitatea. Ei vorbesc despre Cel care vorbesc și lemnul de salcâm și aurul, singurul care era Dumnezeu și Om. Numai El a corespuns acestei responsabilități, stând ferm pe fundamentul Cuvântului neschimbător al lui Dumnezeu.

Cei cinci stâlpi și perdeaua lor sunt astfel strâns legate. Ambele indică Persoana Domnului nostru. Dacă prin perdeaua interioară, perdeaua de despărțire, vedem mărturia *Adunării* despre Domnul, perdeaua exterioară vorbește despre propria Sa mărturie, despre ceea ce este El. Perdeaua exterioară este alcătuită din aceleași patru culori, dar ele nu sunt brodate sub formă de heruvimi, ca în perdeaua de despărțire, deoarece El invită oamenii din exterior să intre: Hristos „nu a venit să judece lumea, ci să mântuiască lumea” (Ioan 12.47). „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine” (2 Corinteni 5.19). Dar chiar dacă heruvimii judecării nu erau prezenți, totul se baza pe faptul că Dumnezeu judecă toate lucrurile prin Cuvântul Său, iar de la acesta Domnul nostru nu s-a abătut nici *o clipă*. El nu a diminuat niciodată adevărul, pentru a se potrivi omului. El a venit în întâmpinarea omului într-o dragoste nesfârșită, dar nu în detrimentul adevărului, ci în detrimentul Lui Însuși, sacrificându-se pe Sine.

Astfel, El spune: „Să nu gândiți că am venit să desființez legea sau profeții: n-am venit să desființez, ci să împlinesc” (Matei 5.17). El a dat cel mai mare accent posibil la ceea ce i-a învățat: „Pentru că adevărat vă spun: până nu va trece cerul și pământul, nicidecum nu va trece *o* singură iotă sau *o* singură frântură de literă din lege, până nu se vor împlini toate” (Matei 5.18). Apoi continuă să aplice Legea în toate implicațiile sale spirituale, privind în inimile cărturarilor și fariseilor și dezvăluind vinovăția lor. El a glorificat Legea, dar, făcând acest lucru, a dovedit că toți erau sub păcat. Apoi, în dragoste nesfârșită, El a mers la cruce și a purtat pedeapsa pentru Legea încălcată pentru toți cei care cred în El.

Oricine citește cu atenție Biblia va fi impresionat de modul în care Domnul a fost absolut dependent de întregul Cuvânt al lui Dumnezeu pe tot parcursul vieții Sale. Chiar și în

---

⁶ Nota redacției: compară cu cântarea 316 „We are by Christ redeemed” de Mary Bowley (Mrs. Peters) (1813–1856) în *Spiritual Songs: The crown and kingdom are reserved | Where Christ is gone*.

Perdeaua de la intrare și perdeaua de despărțire

circumstanțele nașterii Sale, totul s-a făcut „ca să se împlinescă ceea ce a fost spus de Domnul” (Matei 1.22), iar la moartea Sa a fost la fel. Am căuta în zadar cea mai mică îndoială din partea Sa cu privire la adevărul și autoritatea Scripturii. Pentru El era vorba întotdeauna și exclusiv despre Cuvântul lui Dumnezeu. „Scriptura nu poate fi desființată” (Ioan 10.35). Moise a scris despre El, iar David prezice gloria Sa prin Duhul Sfânt. Cum poate sta alături de aceasta teribila necredință a oamenilor care pretind că sunt ucenicii Săi? Este ca și cum Domnul nostru ar spune clar că El stă sau cade odată cu Cuvântul lui Dumnezeu. Că dacă Cuvântul nu ar fi adevărat, nici El nu ar fi. Și așa trebuie să fie, într-adevăr. El, care este sfânt și adevărat, a confirmat că întreaga Sfânta Scriptură este adevărată. El l-a contracarat pe satan cu Scriptura și s-a împotrivit lui cu ea (Luca 4.1-12). El S-a referit la Scriptură, atunci când a dat învățătură. El a citat constant din Scriptură în toate disputele cu fariseii necredincioși și cu alți oameni. Cărțile istorice ale Bibliei, ale psalmilor și ale profeților sunt confirmate de Domnul Isus ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu (Luca 24.27). Adevărul relatării despre Iona stă sau cade odată cu adevărul referitor la propria Sa moarte și înviere: a nega una înseamnă a nega și pe cealaltă (Matei 12.39,40). Toată Scriptura arăta spre El Însuși, iar El a interpretat-o așa (Luca 24.27,44). Astfel, Domnul nostru S-a identificat complet și desăvârșit cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Deci, Hristos este „potrivit Scripturii” ușa, singura cale de apropiere de Dumnezeu: „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14.6). El a „înălțat” complet Cuvântul lui Dumnezeu (compară cu Psalmul 138.2) și a împlinit orice hotărâre și orice cerință. Cuvântul sfânt, care ne-ar fi condamnat pentru totdeauna, este acum pentru noi subiectul dragostei divine și veșnice în Hristos. Ca și perdeaua de la intrarea cortului, Domnul Isus este ușa de intrare la Dumnezeu și El încurajează fiecare suflet să intre, cu asigurarea unei primiri divine și durabile: „*Eu* sunt ușa: Dacă va intra cineva prin Mine, va fi mântuit” (Ioan 10.9).

Nu vrem să oitem să ne referim pe scurt la capetele celor cinci stâlpi de la intrarea în Cortul întâlnirii. Ele erau de aur, ceea ce pare să se refere la faptul minunat că Domnul nostru, după ce Și-a încheiat lucrarea glorioasă, este acum încununat cu gloria divină: „Dar noi Îl vedem pe Isus ... încununat cu glorie și onoare” (Evrei 2:9). Și nu este oare potrivit ca postamentele de aramă să fie astfel unite cu capetele de aur? „Nu trebuia să pătimească Hristosul acestea și să intre în gloria Sa?” (Luca 24.26). Așa cum între arama de la postament și aurul de la cap atârna perdeaua de la intrare, tot așa, acum, între suferințele lui Hristos și gloria care va urma în curând, atârna prețioasa Evanghelie a harului și a dragostei prin El: „Voi, toți cei însetați, veniți la ape, și cei care n-aveți bani, veniți, cumpărați și mâncați. Da, veniți, cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată!” (Isaia 55.1).